

Arrest

nr. 347 324 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 28 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2025 met referentienummer 125958.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 16 april 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 16 januari 2025.

De middelen lijken ongegrond.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke motieven bevat waarop ze steunt, dit zowel in het licht van de artikelen 7, 1e lid, 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet als van artikel 8 van het EVRM. Hierbij wordt gemotiveerd aangaande de elementen die verzoekers zaak kenmerken.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing hem niet in staat zouden stellen zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62,§2, van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepalingen lijkt dan ook niet te kunnen worden aangenomen.

Verzoekers concrete kritiek is dat hij 'Limosa gemeld is' als buitenlandse werknemer in België waarmee geen rekening werd gehouden. Hij beschikt over een verblijfstitel in Polen en werd door een Poolse werkgever gedetacheerd naar België om in Olen te werken zo legt verzoeker uit.

In het administratief dossier bevindt zich de aankomstverklaring waaruit blijkt dat verzoeker op 22 januari 2024 in België aankwam en toegelaten was tot een verblijf tot 21 april 2024. In het in het administratief dossier opgenomen mailverkeer van 15 januari 2025 kan verder gelezen worden, 'Uit opzoeken in onze databestanden (Vlaamse Gewest) blijkt niet dat deze persoon ooit een aanvraag voor een toelating tot arbeid heeft ingediend'. Vermits er geen elementen werden overgemaakt waaruit blijkt dat verzoeker nog kon worden toegelaten tot een verblijf na 21 april 2024 lijkt geen schending te kunnen worden aangenomen van het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en evenmin van artikel 6 van de Vreemdelingenwet. De theoretische uiteenzetting en de talrijke verwijzingen naar rechtsleer inzake de geschonden geachte beginselen doen hieraan geen afbreuk.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een Limosamelding. De melding dateert van 29 januari 2025, en dus van na de bestreden beslissing. De Raad kan niet tot de onwettigheid besluiten van de bestreden beslissing op basis van stukken waarover verweerder niet beschikte toen hij de bestreden beslissing trof.

Verzoeker acht tot slot artikel 8 van het EVRM geschonden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een belangenafweging gedaan heeft inzake verzoekers privé-en familielevens. Het kernpunt van de beoordeling is dat het slechts gaat om een tijdelijke terugkeer die niet in disproportionaliteit staat hiermee. Verweerder geeft hierbij aan dat verzoeker kan terugkeren naar het land waar hij een lang verblijf geniet, met name Polen om aldaar zijn lang verblijf in België te regelen. Verzoeker brengt deze belangenafweging niet aan het wankelen door eenvoudig op te werpen dat hij woonachtig is bij zijn partner en er sprake is van een gezinsband. Verzoekers partner heeft twee opties: ofwel verzoeker vergezellen naar Polen totdat hij de toelating krijgt voor een lang verblijf in België ofwel in België verder blijven vertoeven en via moderne communicatiemiddelen met verzoeker contact houden, desgevallend afgewisseld met korte reizen naar Polen. Verder maakt verzoeker gewag naar een terugkeer naar zijn land van herkomst (Oekraïne) dat volgens hem een hinderpaal vormt om elders een gezinsleven te leiden. De bestreden beslissing vereist dit echter niet.

Wat betreft zijn privéleven, voert verzoeker aan dat zijn integratie, lokale verankering en lang verblijf in België reëel is. Dit is echter niet meer dan een bloot en algemeen betoog van verzoeker dat door geen enkel begin van bewijs wordt ondersteund. Hiermee wordt geen beschermenswaardig privéleven aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM en voor zover dit toch het geval zou zijn, wordt niet concreet aangetoond dat een tijdelijke terugkeer naar Polen hierop een disproportionele impact heeft.

Een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt dan ook niet te kunnen worden aangenomen."

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter,

M. DREESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DREESEN

M. EKKA